

ROZSUDEK SOUDU (čtvrtého senátu)

26. ledna 2006*

Ve věci T-364/03,

Medici Grimm KG, se sídlem v Rodgau Hainhausen (Německo), zastoupená R. MacLeanem, solicitor, a E. Gybelsem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Berrischem, advokátem,

žalované,

podporované

Komisi Evropských společenství, zastoupenou N. Khanem a T. Scharfem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejším účastníkem,

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 235 ES a druhého pododstavce článku 288 ES směřující k náhradě škody údajně utrpěné žalobkyní z důvodu neexistence retroaktivního účinku nařízení Rady (ES) č. 2380/98 ze dne 3. listopadu 1998, kterým se mění nařízení (ES) č. 1567/97 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu kožených kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 296, s. 1), částečně zrušeného rozsudkem Soudu ze dne 29. června 2000, *Medici Grimm v. Rada* (T-7/99, Recueil, s. II-2671),

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (čtvrtý senát),**

ve složení H. Legal, předseda, P. Mengozzi a I. Wiszniewska-Białecka, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. září 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2331/96 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. L 317, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 76) a nařízení Rady (ES)

č. 905/98 ze dne 27. dubna 1998 (Úř. věst. L 128, s. 18; Zvl. vyd. 11/01, s. 111) (dále jen „základní nařízení“), zavádí právní rámec použitelný ve Společenství v oblasti dumpingu v době rozhodné z hlediska skutkových okolností projednávané věci, a sice ke dni 6. listopadu 1998, kdy vstoupilo v platnost nařízení Rady (ES) č. 2380/98 ze dne 3. listopadu 1998, kterým se mění nařízení (ES) č. 1567/97 o uložení konečných antidumpingových cel z dovozu kožených kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 296, s. 1). *(neoficiální překlad)*

2 Článek 1 odst. 1 základního nařízení stanoví:

„Antidumpingové clo může být uloženo na každý výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu.“

3 Článek 11 odst. 3 základního nařízení stanoví:

„Nutnost zachování [antidumpingových] opatření může Komise rovněž v podložených případech přezkoumat z vlastního podnětu nebo na žádost některého členského státu nebo, pokud od uložení konečného opatření uplynula přiměřená doba nejméně jednoho roku, na žádost některého vývozce nebo dovozce nebo výrobců ve Společenství, která obsahuje dostatečné důkazy o tom, že je nutné prozatímní přezkum zahájit.“

Prozatímní přezkum se zahájí, jestliže žádost obsahuje dostatečné důkazy o tom, že zachování opatření na vyrovnání antidumpingu už není nutné a/nebo že újma v případě zrušení nebo změny opatření pravděpodobně nebude přetrvávat ani se

neobnoví nebo že stávající opatření již nedostačují k vyrovnání účinku dumpingu, který působí újmu.

V rámci šetření podle tohoto odstavce může Komise mimo jiné zkoumat, zda se okolnosti ohledně dumpingu a újmy podstatně změnila nebo zda stávající opatření dosahují zamýšlených účinků a odstraňuje újmu zjištěnou podle článku 3. V tomto smyslu se při konečném zjišťování přihlédne ke všem podstatným a náležitě doloženým důkazům.“

4 Odstavec 5 téhož článku stanoví:

„Na přezkumy prováděné podle odstavců 2, 3 a 4 se použijí odpovídající ustanovení tohoto nařízení o postupech a provádění šetření, s výjimkou ustanovení o lhůtách. Takové přezkumy se provedou neprodleně a obvykle se uzavřou během 12 měsíců od data zahájení přezkumu.“

5 Odstavec 6 téhož článku upřesňuje:

„Přezkum podle tohoto článku zahájí Komise po konzultaci s poradním výborem. Pokud to přezkum odůvodňuje, opatření budou orgány Společenství odpovědnými za jejich přijetí zrušena nebo ponechána v platnosti podle odstavce 2, nebo zrušena, ponechána v platnosti nebo pozměněna podle odstavců 3 a 4 [...]“

6 Odstavec 8 téhož článku stanoví:

„Aniž je dotčen odstavec 2, dovozce může požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jejichž základě bylo clo zapláceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo.

Žádost o vrácení zaplaceného antidumpingového cla podá dovozce Komisi. Žádost se podává prostřednictvím členského státu, na jehož území byly výrobky propuštěny do volného oběhu, ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy příslušný orgán řádně vyměřil částku uloženého konečného cla, nebo ode dne, kdy příslušný orgán rozhodl o konečném vybrání částek zajištěných v podobě prozatímního cla. Členské státy předají žádost neprodleně Komisi.

[...]“

Skutečnosti předcházející sporu

- 7 Projednávaný spor spadá do rámce soudního řízení mezi žalobkyní a Komisí a Radou v důsledku vstupu nařízení č. 2380/98 v platnost.
- 8 V roce 1996 zahájila Komise antidumpingové řízení ohledně dovozu kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. C 132, s. 4). Šetření Komise se

neúčastnila ani žalobkyně, která dovážela kožené kabelky vyráběné společností Lucci Creation Ltd usazenou v Hong Kongu, jež vlastní průmyslové závody v Číně a vyrábí kožené kabelky, které jsou zhotovované výlučně pro žalobkyni ve Společenství, ani společnost Lucci Creation.

- 9 Nařízením (ES) č. 209/97 ze dne 3. února 1997 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu určitých kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 33, s. 11) (*neoficiální překlad*), které vstoupilo v platnost dne 4. února 1997, uložila Komise z tohoto dovozu prozatímní antidumpingové clo v maximální výši 39,2 %.
- 10 Nařízením Rady (ES) č. 1567/97 ze dne 1. srpna 1997 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu kožených kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky a ukončení řízení ohledně dovozu plastových a textilních kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 208, s. 1) (*neoficiální překlad*), které vstoupilo v platnost dne 3. srpna 1997, uložila Rada z dovozu kožených kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky konečné antidumpingové clo v maximální výši 38 %. Vzhledem k tomu, že se společnost Lucci Creation neúčastnila řízení, nebylo s ní zacházeno individuálně a dovoz jejích výrobků žalobkyní do Společenství byl podroben zbytkové sazbě ve výši 38 %. Žalobkyně nenapadla nařízení č. 1567/97.
- 11 Dne 13. září 1997, tedy šest týdnů po zveřejnění nařízení č. 1567/97, poté co Komisi kontaktovalo velké množství výrobců a vývozců z Čínské lidové republiky se žádostí o individuální zacházení, přičemž Komise již nemohla zohlednit tyto žádosti, protože byly předloženy po lhůtě stanovené pro původní šetření, Komise zveřejnila oznámení vyzývající výrobce a vývozce k předložení dokumentů odůvodňujících

zahájení řízení o prozatímním přezkumu antidumpingových opatření uložených nařízením č. 1567/97 (Úř. věst. C 278, s. 4). Společnost Lucci Creation jakožto výrobce a vývozce odpověděla na tuto výzvu poskytnutím informací požadovaných Komisí.

- 12 Dne 13. prosince 1997 Komise zveřejnila oznámení (Úř. věst. C 378, s. 8), kterým formálně zahájila prozatímní přezkum antidumpingových opatření uložených nařízením č. 1567/97, přestože jednak dosud neuplynula lhůta jednoho roku, stanovená v čl. 11 odst. 3 základního nařízení od uložení konečného opatření, které spočívalo v projednávaném případě v přijetí nařízení č. 1567/97 ke dni 1. srpna 1997, po jejímž uplynutí mohou dovozci nebo vývozci ve Společenství podat ke Komisi žádost podloženou důkazy o prozatímní přezkum, a jednak žádná změna okolností nemohla odůvodnit zahájení prozatímního přezkumu Komisí (rozsudek Soudu ze dne 29. června 2000, *Medici Grimm v. Rada*, T-7/99, Recueil, s. II-2671, dále jen „rozsudek *Medici Grimm I*“, bod 83). Komise nicméně ve svém oznámení uvedla, že dosah přezkumu byl omezen na otázku individuálního zacházení s výrobcí a vývozci. Zvolené období šetření bylo stejné jako období, na které se vztahovalo řízení, které vedlo k přijetí nařízení č. 1567/97, a sice doba mezi 1. dubnem 1995 a 31. březnem 1996 (dále jen „období šetření“).
- 13 V průběhu tohoto nového šetření dovoz kabelek, na které se nevztahovalo individuální zacházení na základě nařízení č. 1567/97, nadále podléhal zbytkovému antidumpingovému clu ve výši 38 %.
- 14 Při témže šetření žalobkyně několikrát před Komisí písemně uplatnila, že je nezbytné, aby nařízení, které bude přijato v důsledku tohoto šetření, byl přiznán retroaktivní účinek zejména proto, že údaje použité v průběhu tohoto šetření se týkaly stejného období, jako je období v původním šetření, které vedlo k přijetí nařízení č. 1567/97. Z téhož důvodu žalobkyně rovněž několikrát požádala Komisi

o vrácení antidumpingového cla, které zaplatila ode dne 3. srpna 1997, kdy vstoupilo v platnost nařízení č. 1567/97. Žalobkyně rovněž vysvětlila, že nedala podnět k řízení o vrácení cla podle čl. 11 odst. 8 základního nařízení, protože očekávala, že se nová opatření použijí retroaktivně.

- 15 Dne 17. srpna 1998 žalobkyně nicméně podala podle čl. 11 odst. 8 základního nařízení první žádost o vrácení cla k německým celním orgánům, která se týkala částky 1 046 675,81 německých marek (DEM), odpovídající antidumpingovému clu zaplacenému žalobkyní k tomuto dni.
- 16 Dopisem ze dne 14. září 1998 informovala Komise formou předběžné odpovědi žalobkyni o tom, že patnáct plateb odpovídajících celkové částce 406 755,77 DEM bylo zřejmě provedeno před obdobím šesti měsíců, které předcházelo podání této první žádosti o vrácení cla, a tedy k nim nemohlo být přihlédnuto na základě čl. 11 odst. 8 základního nařízení.
- 17 V dokumentu týkajícím se konečné informace ze dne 27. srpna 1998 Komise potvrdila, že žalobkyně a společnost Lucci Creation požívaly dumpingového rozpětí ve výši 0 % a zamítla žádost žalobkyně, co se týče retroaktivního použití opravené celní sazby.
- 18 Dne 3. listopadu 1998 přijala Rada nařízení č. 2380/98, ze kterého vyplývá, že během období šetření nebyl zjištěn žádný dumping v souvislosti s dovozem výrobků společnosti Lucci Creation žalobkyní, a že v důsledku toho měla společnost Lucci Creation právo požívat individuálního dumpingové rozpětí ve výši 0 %. Rada nicméně zamítla žádost o retroaktivní účinek, přičemž odůvodnila své stanovisko

jednak tím, že opatření přijatá v důsledku přezkumných šetření působí do budoucna, a jednak skutečností, že „by to neodůvodněně odměnilo vývozce podléhající po tomto šetření nižšímu clo, než je zbytkové clo, za jejich nedostatek spolupráce během původního šetření“.

- 19 Dne 3. prosince 1998 žalobkyně podala druhou žádost o vrácení cla k německým celním orgánům, která se týkala částky 409 777,34 DEM, odpovídající antidumpingovému clo, které bylo zapláceno mezi dny 18. srpna a 6. listopadu 1998.
- 20 Dne 12. ledna 1999 podala žalobkyně k Soudu žalobu ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Medici Grimm I.*
- 21 Dne 24. ledna 2000 přijala Komise rozhodnutí o dvou žádostech o vrácení antidumpingového cla, které byly k tomuto dni podány žalobkyní. Toto rozhodnutí vyhovělo žádostem o vrácení cla v celkové výši 1 049 697,38 DEM a zamítlo žádosti ve výši 406 755,77 DEM, protože toto clo bylo zapláceno za operace, které byly provedeny v průběhu období předcházejícího období šesti měsíců, které předcházelo žádosti o vrácení cla.
- 22 Kolem dne 30. března 2000 provedly německé celní orgány první vrácení antidumpingového cla žalobkyní v částce 682 385,46 DEM. Tato částka představovala částku uznanou rozhodnutím Komise ze dne 24. ledna 2000 sníženou o částky vybrané německými celními orgány v důsledku kontroly dovozních záznamů žalobkyně.

- 23 Kolem dne 2. června 2000 vrátily německé celní orgány doplňující částku 229 502,16 DEM, představující přehodnocené clo za období ode dne 17. února do dne 5. listopadu 1998. Toto vrácení cla bylo nicméně provizorní, protože podléhalo podmínce, že bude přezkoumáno rozhodnutí Komise ze dne 24. ledna 2000 stanovené v bodě 4 tohoto rozhodnutí. Dne 6. června 2000 tedy žalobkyně podala třetí žádost o vrácení cla, která se týkala této částky.
- 24 Dne 29. června 2000 vydal Soud svůj rozsudek *Medici Grimm I*. Tímto rozsudkem Soud zrušil článek 2 nařízení č. 2380/98 v rozsahu, v němž Rada nevyvodila ohledně dovozu výrobků společnosti Lucci Creation žalobkyní všechny důsledky ze závěrů přezkumného šetření.
- 25 Poté, co konstatoval, že žádná změna okolností nemůže odůvodnit zahájení přezkumu Komisí, Soud uvedl, že se Komise rozhodla použít stejné období šetření jako to, které bylo základem pro uložení konečných cel nařízením č. 1567/97. Z toho vyvodil, že Rada neprovedla přezkum platných opatření, ale ve skutečnosti znovu otevřela původní řízení. V důsledku toho se orgány nemohly dovolávat systematiky a cílů přezkumného řízení jako překážky pro žádost žalobkyně směřující k tomu, aby individuální sazba ve výši 0 %, která jim byla poskytnuta nařízením č. 2380/98, měla retroaktivní účinek.
- 26 Soud tak rozhodl, že když orgány Společenství zjistily v rámci přezkumného šetření, že chybí jeden z prvků, na jejichž základě bylo uloženo konečné antidumpingové clo, nebylo již možné mít za to, že při přijetí nařízení č. 1567/97 byly splněny podmínky stanovené v článku 1 základního nařízení a že obchodní ochranná opatření proti dovozu společnosti Lucci Creation do Společenství byla nezbytná. Když orgány zjistily, že společnost Lucci Creation neprováděla dumping během období šetření, měly tomuto zjištění přiznat retroaktivní dosah.

27 Soud tedy částečně zrušil nařízení č. 2380/98 v rozsahu, v němž Rada v tomto nařízení nepřiznala retroaktivní účinek změně sazby antidumpingového cla uloženého na dovoz výrobků společnosti Lucci Creation žalobkyní. Soud nicméně toto nařízení zachoval v platnosti až do té doby, než orgány přijmou opatření k vykonání rozsudku.

28 Proti tomuto rozsudku nebyl podán kasační opravný prostředek.

29 Dne 22. ledna 2001, poté, co Komise podala návrh nařízení, kterým se mění nařízení č. 1567/97, přijala Rada, za účelem dosažení souladu s rozsudkem Medici Grimm I, nařízení (ES) č. 133/2001, kterým se mění nařízení (ES) č. 1567/97, co se týče data uplatnění určitých antidumpingových opatření ve vztahu k dovozu kožených kabelek pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 023, s. 9). *(neoficiální překlad)*

30 Článek 1 nařízení č. 133/2001 doplnil do článku 3 nařízení č. 1567/97 následující pododstavec:

„Co se týče kožených kabelek, které vyrábí společnost Lucci Creation Ltd a dováží společnost Medici Grimm KG [...], použije se ode dne 3. srpna 1997 nulová celní sazba.“ *(neoficiální překlad)*

31 Toto nařízení vstoupilo v platnost dne 26. ledna 2001.

- 32 Kolem dne 9. února 2001 v důsledku přijetí nařízení č. 133/2001 provedly německé celní orgány dvě dodatečná vrácení cla ve výši 16 068,60 DEM a 120 369,64 DEM, což odpovídalo platbám přijatým v důsledku přehodnocení antidumpingového cla dlužného žalobkyní za období předcházející dni 17. února 1998.
- 33 Kolem dne 19. února 2001 provedly německé celní orgány poslední vrácení cla ve výši 425 115,90 DEM.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 34 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 31. února 2003 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 35 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 16. února 2004 Komise podala návrh na vstoupení do tohoto řízení jako vedlejší účastník na podporu Rady. Usnesením ze dne 6. května 2004 předseda čtvrtého senátu Soudu toto vedlejší účastenství povolil.
- 36 Dopisem ze dne 18. června 2004 Komise informovala Soud, že se vzdává práva předložit vyjádření vedlejšího účastníka, ale že se vyjádří v rámci ústní části řízení.
- 37 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (čtvrtý senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení.

38 Řeči a odpovědi účastníků řízení na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 14. září 2005.

39 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za přípustnou;

- konstatoval, že podle druhého pododstavce článku 288 ES je Rada odpovědná za škody, které jí byly způsobeny, a uložil Radě, aby jí zaplatila náhradu škody v celkové výši 168 315 eur, nebo jakoukoliv jinou částku, kterou bude mít Soud za přiměřenou;

- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

40 Rada navrhuje, aby Soud:

- odmítl žalobu;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

41 Komise navrhuje, aby Soud zamítl žalobu.

K přípustnosti

Argumenty účastníků řízení

- 42 Rada, aniž by formálně vznesla námitku nepřípustnosti samostatným podáním na základě článku 114 jednacího řádu Soudu, nicméně tvrdí, že žaloba je nepřípustná. Žaloba neodpovídá požadavkům prvního pododstavce článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, a to ze dvou důvodů.
- 43 Zprvė žalobkyně neposkytla dostatečné údaje, které by umožnily označit akt Společenství nebo chování, které způsobilo škodu, přičemž uváděla postupně nařízení č. 2380/98, opomenutí Rady, „protiprávní jednání Rady při přijetí“ nařízení č. 2380/98 a „zachování“ antidumpingových cel. V každém případě neupřesnila pro žádný z těchto případů důvod, pro který jde o dostatečně závažné porušení právního pravidla určeného k její ochraně, a důvod, pro který jí byla způsobena škoda.
- 44 Zadruhé žalobkyně dostatečně neupřesnila právní pravidlo nebo pravidla, které měla Rada porušit. Žaloba se zakládá současně „na člancích 1 a 15, na čl. 11 odst. 3, čl. 7 odst. 1, čl. 9 odst. 4 [základního nařízení] a obecně na ‚ochraně poskytnuté na základě základního nařízení‘“. Navíc žalobkyně nepodává pro žádné z těchto ustanovení vysvětlení toho, v čem jej měla Rada porušit ani jakým způsobem bylo určeno k ochraně jejích zájmů.
- 45 Žalobkyně odpovídá, že její žaloba je přípustná. Zprvė to, co způsobilo škodu, bylo přijetí nařízení č. 2380/98 a obzvláště odmítnutí Rady vyvodit všechny důsledky ze závěrů přezkumného šetření. Zadruhé právní pravidlo Společenství, které bylo

porušeno, bylo dostatečně právně označené. Jednalo se o čl. 1 odst. 1 základního nařízení, přičemž další ustanovení základního nařízení uvedená v žalobě (čl. 7 odst. 1, čl. 9 odst. 4 a čl. 11 odst. 5) byla zmíněna pouze proto, že podle žalobkyně podporují základní zásadu stanovenou čl. 1 odst. 1 základního nařízení.

- 46 Žalobkyně doplňuje, že námitka nepřipustnosti vznesená Radou musí být zamítnuta s přihlédnutím k čl. 46 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, protože Rada opomenula podat formální návrh ohledně nepřipustnosti žaloby, což Rada zpochybňuje tvrzením, že její návrhová žádání, která směřují k odmítnutí žaloby, jsou dostačující.

Závěry Soudu

- 47 Úvodem je třeba poznamenat, že tato žaloba formálně směřuje proti Radě, a nikoliv proti Společenství. Nicméně podle ustálené judikatury, skutečnost, že žaloba, jež má za cíl uplatnit na základě druhého pododstavce článku 288 ES mimosmluvní odpovědnost Společenství z důvodu škody údajně způsobené orgánem Společenství, směřuje proti samotnému orgánu, nemůže vést k nepřipustnosti žaloby. Taková žaloba musí být totiž považována za žalobu, která směřuje proti Společenství zastoupenému tímto orgánem (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1989, Briantex a Di Domenico v. EHS a Komise, 353/88, Recueil, s. 3623, bod 7, a rozsudek Soudu ze dne 10. dubna 2002, Lamberts v. Veřejný ochránce práv, T-209/00, Recueil, s. II-2203, bod 48).

- 48 Co se týče přípustnosti námítky nepřipustnosti vznesené Radou, i když čl. 46 odst. 1 písm. c) jednacího řádu stanoví, že žalobní odpověď musí obsahovat návrhové žádání žalovaného, tento článek nerozlišuje mezi návrhovým žádáním týkajícím se

přípustnosti žaloby a návrhovým žádáním týkajícím se opodstatněnosti žaloby. Tento článek ani od žalovaného nevyžaduje, aby ve svém návrhovém žádání upřesnil nad rámec argumentů rozvedených ve své žalobní odpovědi, z jakého důvodu by měl Soud přijmout, nebo zamítnout žalobu.

49 V projednávaném případě Rada výslovně uvedla ve své žalobní odpovědi, že má za to, že žaloba musí být odmítnuta jako nepřípustná a v návrhovém žádání uvedené odpovědi, že navrhuje Soudu, aby žalobu odmítl. Proto musí být zamítnut argument žalobkyně ohledně nepřípustnosti námitky nepřípustnosti vznesené Radou (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 24. února 2000, ADT Projekt v. Komise, T-145/98, Recueil, s. II-387, body 67 a 69). V každém případě je otázka přípustnosti, vznesená Radou, nepominutelnou podmínkou řízení a může být zkoumána soudem i bez návrhu.

50 Je tedy třeba přezkoumat námitku nepřípustnosti vznesenou Radou.

51 Podle prvního pododstavce článku 21 statutu Soudního dvora použitelného na Soud podle prvního pododstavce článku 53 tohoto statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) a d) jednacího řádu Soudu musí každá žaloba uvádět předmět sporu, návrhové žádání a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Toto uvedení musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnilo žalovanému připravit si svou obhajobu a Soudu o žalobě rozhodnout. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti pro to, aby byla žaloba přípustná, je třeba, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (rozsudky Soudu ze dne 6. května 1997, Guérin automobiles v. Komise, T-195/95, Recueil, s. II-679, bod 20, a ze dne 3. února 2005, Chiquita Brands a další v. Komise, T-19/01, Sb. rozh. s. II-315, bod 64).

- 52 Aby byly tyto požadavky splněny, musí žaloba směřující k náhradě škody údajně způsobené orgánem Společenství obsahovat skutečnosti, které umožní označit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, z kterých usuzuje, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a škodou, která mu údajně vznikla, jakož i charakter a rozsah této škody (rozsudky Soudu ze dne 10. července 1990, *Automec v. Komise*, T-64/89, Recueil, s. II-367, bod 73, a výše uvedený *Chiquita Brands a další v. Komise*, bod 65).
- 53 V projednávaném případě je sporné pouze označení jednání vytýkaného Radě.
- 54 Co se týče aktu Rady, který měl způsobit škodu, ze spisu a zejména z údajů v žalobě a replice jasně vyplývá, že se jedná o přijetí nařízení č. 2380/98 a obzvláště o odmítnutí Rady vyvodit v tomto nařízení všechny důsledky ze závěrů šetření, které vedlo k jeho přijetí. V důsledku toho musí být zamítnuta námitka nepřipustnosti vznesená Radou, která vychází z neoznačení aktu, který způsobil škodu.
- 55 Co se týče označení právního pravidla, které bylo porušeno, je pravda, že žaloba neodkazuje jenom na čl. 1 odst. 1 základního nařízení, ale rovněž na jeho čl. 7 odst. 1, čl. 9 odst. 4 a čl. 11 odst. 5, přičemž upřesňuje, že „tato ustanovení mají za cíl ochranu jednotlivců před svévolným a neodůvodněným uložením antidumpingového cla, pokud nejsou splněna tři základní kritéria“. Nicméně žalobkyně upřesnila ve své replice, že se dovolávala pouze porušení čl. 1 odst. 1 základního nařízení a že jiná ustanovení tohoto nařízení zmíněná v žalobě byla uvedena pouze pro ozřejmení základní zásady stanovené tímto článkem. S přihlédnutím k těmto skutečnostem a majíc za to jednak, že bylo porušeno čl. 1 odst. 1 základního nařízení žalobkyní v její žalobě uplatněno, a jednak, že je připuštěno, aby žalobkyně upřesnila svůj návrh ve fázi repliky (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise*, 25/62, Recueil, s. 197, 224), musí být zamítnuta rovněž námitka nepřipustnosti vznesená Radou, která vychází z neoznačení právního pravidla, které mělo být Radou porušeno.

- 56 Spis kromě toho prokazuje, že Rada byla schopna zajistit svou obhajobu, jak co se týče protiprávního chování, které jí je vytýkáno, tak co se týče právního pravidla, které mělo být porušeno.
- 57 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba je přípustná.

K věci samé

- 58 Úvodem Soud konstatuje, že tato žaloba je návrhem na náhradu škody založeným na článku 235 ES a druhém pododstavci článku 288 ES.
- 59 V oblasti mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES z ustálené judikatury vyplývá, že založení této odpovědnosti podléhá splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti chování vytýkaného orgánům, skutečné škody a existence příčinné souvislosti mezi údajným chováním a uplatňovanou škodou (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. září 1982, *Oleifici Mediterranei v. EHS*, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16, a Soudu ze dne 16. března 2005, *EnBW Kernkraft v. Komise*, T-283/02, Sb. rozh. s. II-913, bod 84).
- 60 Pokud není splněna jedna z těchto podmínek, žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu, aniž by bylo nezbytné zkoumat ostatní podmínky založení dotčené mimosmluvní odpovědnosti (výše uvedený rozsudek *EnBW Kernkraft v. Komise*, bod 85).

- 61 V projednávaném případě je nesporné, že protiprávnost chování vytýkaného žalobkyní Radě, a sice přijetí nařízení č. 2380/98 bez přiznání retroaktivního účinku změně sazby antidumpingového cla uloženého na dovoz výrobků společnosti Lucci Creation žalobkyní, byla prokázána rozsudkem Medici Grimm I a že podle bodu 87 tohoto rozsudku je rovněž prokázáno, že Rada porušila čl. 1 odst. 1 základního nařízení.
- 62 Nicméně tato okolnost nepostačuje k tomu, aby bylo možné mít za to, že první podmínka založení mimosmluvní odpovědnosti Společenství týkající se protiprávnosti chování vytýkaného dotčenému orgánu je splněna. Ustálená judikatura totiž, co se týče této podmínky, vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právního pravidla, které přiznává práva jednotlivcům (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 42).
- 63 Protože dvě podmínky vztahující se k povaze dovolávaného právního pravidla a k závažnosti jeho porušení jsou kumulativní, je v okolnostech projednávaného případu namísto nejdříve zkoumat otázku, zda chování Rady představuje dostatečně závažné porušení čl. 1 odst. 1 základního nařízení.

Argumenty účastníků řízení

- 64 Žalobkyně uplatňuje, že kritériem pro posouzení, zda porušení práva Společenství je dostatečně závažné, je kritérium zjevného a závažného nedodržení mezi posuzovací pravomoci dotyčným orgánem Společenství. Pokud tento orgán disponuje pouze značně omezeným nebo dokonce žádným prostorem pro uvážení, pouhé porušení práva Společenství může postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení.

- 65 V projednávaném případě mohla Rada jedinečně vyvodit závěry ze svých zjištění a přiznat přijatým opatřením retroaktivní účinek, aniž by disponovala prostorem pro uvážení. Soud již o této otázce rozhodl v bodech 85 a 86 rozsudku *Medici Grimm I*. Rozsudek *Medici Grimm I* tak prokázal, že Rada nedisponovala diskreční pravomocí pro rozhodnutí, zda vyvodit, nebo nevyvodit všechny důsledky z přezkumu, a tedy pouhé porušení práva Společenství postačuje k prokázání existence dostatečně závažného porušení.
- 66 Tři doplňující prvky ozřejmují skutečnost, že Rada měla jen omezený nebo neměla žádný prostor pro uvážení, když přijímala nařízení č. 2380/98. Zaprvé toto nařízení mělo omezenou působnost a dosah. Zadruhé provedený přezkum nebyl spojen s volbou hospodářské politiky ze strany orgánů, a tedy byl spojen pouze s omezeným nebo nebyl spojen s žádným prostorem pro uvážení, s výjimkou přezkumu vývozních cen čínských vývozců, kteří se účastnili šetření. Naopak převzetí období šetření původně použitého pro přijetí nařízení č. 1567/97 přiblížilo operaci správnému řízení tím, že vyloučilo běžné politické volby, které se vztahují k obvyklému přezkumnému řízení. Zatřetí nařízení č. 2380/98 se omezilo na vyvození závěrů z analýzy informací poskytnutých žalobkyní a společností *Lucci Creation* Komisi v rámci jejího šetření.
- 67 Žalobkyně podpůrně doplňuje, že Rada v každém případě zjevně a závažně překročila meze prostoru pro uvážení, kterým disponovala. Nedodržení ochrany poskytnuté základním nařízením je zjevné, protože Rada nepřihlédla k důsledkům závěrů ze šetření, přičemž předstírala ukončení přezkumného šetření na základě čl. 11 odst. 3 základního nařízení, aby se vyhnula důsledkům ze závěrů tohoto šetření, zatímco ve skutečnosti bylo vedené řízení znovuotevřením původního šetření.
- 68 Porušení ochrany, kterou přiznává základní nařízení, má tři přitěžující faktory. Zaprvé žalobkyně upozornila Radu na skutečnost, že odmítnutí přiznání

retroaktivního účinku závěrům nařízení č. 2380/98 je neslučitelné se systematickou základního nařízení. Zadržely byly důsledky tohoto odmítnutí pro žalobkyni předvídatelné, avšak Rada je odbyla jako bezvýznamné. Zatřetí rozhodnutí převzít období původního šetření mělo Radu upozornit na neobvyklý charakter řízení a mělo jí ozřejmit, že nařízení č. 2380/98 bylo přijato s cílem čelit souhrnu zvláštních okolností, u kterých bylo možné předpokládat, že budou mít zvláštní důsledky.

69 Navíc se odůvodnění vznesená Radou pro odůvodnění jejího odmítnutí vyhovět závěrům přezkumu rovnají zneužití pravomoci.

70 V každém případě s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem projednávaného případu představuje chování Rady dostatečně závažné porušení práva Společenství, protože Rada věděla o skutečnosti, že informace ohledně původního období šetření nebyly ještě nikdy použity při provedení přezkumného šetření, protože retroaktivní antidumpingová opatření již byla v minulosti přijata a protože těžkosti, se kterými se Rada setkala, byly pro posouzení legality těchto aktů irelevantní.

71 Rada odpovídá, že pokud se Soud domníval, že porušila právní pravidlo určené k ochraně žalobkyně, toto porušení nebylo dostatečně závažné. Zhodnocení toho, zda porušení práva Společenství je, či není dostatečně závažné, se musí provést s přihlédnutím k zejména komplexnosti dané situace, potížím s použitím nebo výkladem ustanovení předpisů a konkrétněji s přihlédnutím k prostoru pro uvážení, kterým disponuje autor napadeného aktu. Kromě toho rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda porušení práva Společenství je dostatečně závažné, je kritérium

zjevného a závažného nedodržení mezi posuzovací pravomoci dotyčným orgánem Společenství. Pokud tento orgán disponuje pouze značně omezeným nebo dokonce nedisponuje žádným prostorem pro uvážení, pouhé porušení práva Společenství může postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení.

72 V projednávaném případě má Rada za to, že disponovala prostorem pro uvážení co se týče otázky retroaktivity nařízení č. 2380/98.

73 Rada zdůrazňuje, že jednak její stanovisko k retroaktivnímu účinku nařízení č. 2380/98 bylo přijato v důsledku postupu, který započal zahájením přezkumného šetření na žádost členských států, a jednak, že na základě přijetí tohoto nařízení se žalobkyně dostala do příznivější situace, než v jaké by se nacházela, pokud by toto šetření nebylo zahájeno. Zahájení přezkumného šetření bylo také čistě aktem správního uvážení, který žalobkyni umožnil být příjemcem náhrady, kterou by neměla právo požadovat, pokud by uvedené šetření nebylo zahájeno. Skutečnost, že orgány neposkytly žalobkyni vyšší než přiznanou náhradu, nemůže být považována za dostatečně závažné porušení zakládající mimosmluvní odpovědnost Společenství podle druhého pododstavce článku 288 ES.

74 Podpůrně Rada uvádí tři doplňující argumenty. Zaprvé rozhodnutí týkající se retroaktivního účinku nařízení č. 2380/98 zahrnovalo prvek posouzení, kterým byla otázka, zda okolnosti přezkumného šetření umožňovaly nebo odůvodňovaly odchylku od obecného pravidla, podle kterého opatření přijatá v důsledku přezkumného šetření působí pouze do budoucna. Zadruhé výsledky přezkumného šetření nebyly ponechány Radou bez povšimnutí úmyslně. Rada se zamýšlela nad tím, zda je možné přiznat nařízení č. 2380/98 retroaktivní účinek, když věděla, že opětovné použití původních údajů v rámci přezkumu bylo bezprecedenční a že je jasné, že se závěry nebudou vztahovat na pozdější období. Dospěla nicméně k závěru

o nemožnosti takového řešení s ohledem na ustanovení použitelná v oblasti přezkumu a za neexistence podobného dřívějšího případu. Nemohla předvídat, že Soud bude jiného názoru. Protože se jednalo o výjimečný případ, bylo riziko pochybení o to vyšší. Kromě toho se odmítnutím retroaktivního účinku pouze snažila použít základní nařízení nediskriminačním způsobem na situaci, pro kterou toto nařízení nestanovilo řešení; analogické použití právního pravidla by bylo velmi složité. Zatřetí nehraje roli skutečnost, že žalobkyně upozornila orgány na důsledky neexistence retroaktivního účinku nařízení č. 2380/98, obzvláště nikoliv proto, že orgány ignorovaly toto upozornění, ale protože prostě došly k rozdílnému závěru.

75 Rada se ani nedopustila žádného zneužití pravomoci, protože retroaktivní použití bylo zamítnuto z důvodu, že opatření přijatá v důsledku přezkumného řízení měla působit do budoucna, a protože nařízení č. 2380/98 nebylo přijato s výlučným nebo rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou cíle, které uvádí.

76 V projednávaném případě tedy chování Rady představovalo pouze „chybný, ale omluvitelný přístup k nevyřešenému právnímu problému“, který nezakládá mimosmluvní odpovědnost Společenství ve smyslu druhého pododstavce článku 288 ES.

77 Komise uplatnila v průběhu jednání, že v projednávaném případě Rada tím, že přijala nařízení č. 2380/98, jednoduše a dobrovolně napravila příliš restriktivní a přísné použití nařízení č. 1567/97 proto, aby pomohla účastníkům řízení, jako je žalobkyně. Vzhledem k tomu, že základní nařízení neobsahuje žádné ustanovení ohledně znovuotevření řízení, bylo zahájeno přezkumné šetření v rámci čl. 11 odst. 3 základního nařízení. Kromě toho judikatura přiznává orgánům širokou diskreční pravomoc, pokud jde o volbu období šetření. Orgány se tedy jednoduše domnívaly, že provádí přezkum platných opatření. Až rozsudek Medici Grimm I ozřejmil, že ustanovení základního nařízení ohledně přezkumu nebyla v tomto případě

použitelná. Co se týče nových a výjimečných okolností, nemůže z nich být vyvozeno, že Rada tím, jak jednala, zjevně nebo závažně nedodržela meze své diskreční pravomoci. V projednávaném případě tedy nedošlo k dostatečně závažnému porušení práva Společenství, které umožňuje založit mimosmluvní odpovědnost Společenství.

Závěry Soudu

- 78 Nepřípustné chování vytýkané v projednávaném případě se v podstatě vztahuje ke skutečnosti, že v nařízení č. 2380/98 Rada nevyvodila všechny důsledky ze závěrů přezkumného šetření týkajícího se dovozu výrobků společnosti Lucci Creation žalobkyní, když nepřiznala retroaktivní účinek změně sazby antidumpingového cla uložené na tento dovoz.
- 79 Podle ustálené judikatury, jak připomíná žalobkyně, je rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda porušení práva Společenství je dostatečně závažné kritérium zjevného a závažného nedodržení mezi posuzovací pravomoci orgánem Společenství. Pokud tento orgán disponuje pouze značně omezeným nebo dokonce nedisponuje žádným prostorem pro uvážení, pouhé porušení práva Společenství může postačovat k prokázání existence dostatečně závažného porušení (výše uvedené rozsudky Bergaderm a Goupil v. Komise, bod 41 až 44, a výše uvedený rozsudek EnBW Kernkraft v. Komise, bod 87). Obzvláště zjištění nesrovnalosti, které by se za obdobných okolností běžně obezřetný a s řádnou péčí postupující správní orgán nedopustil, umožňuje vyvodit závěr, že jednání orgánu je protiprávní a zakládá odpovědnost Společenství podle článku 288 ES (rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, Comafrika a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, s. II-1975, bod 134).

- 80 Na tomto základě režim Společenství týkající se mimosmluvní odpovědnosti Společenství rovněž zohledňuje komplexnost situací, které mají být upraveny, a obtížnost použití nebo výkladu ustanovení právních předpisů (rozsudky Soudního dvora ze dne 5. března 1996, *Brasserie du pêcheur a Factortame*, C-46/93 a C-48/93, Recueil, s. I-1029, bod 43, a ze dne 10. prosince 2002, *Komise v. Camar a Tico*, C-312/00 P, Recueil, s. I-11355, bod 52).
- 81 Kromě toho se ochrana práv, která jednotlivci vyvozují z práva Společenství, nemůže měnit v závislosti na vnitrostátní nebo komunitární povaze orgánu, který způsobil škodu (výše uvedený rozsudek *Bergaderm a Goupil v. Komise*, bod 41). Je tedy namístě uznat, že podle vzoru soudních řízení o odpovědnosti členských států za porušení práva Společenství musí soud Společenství, ke kterému byl podán návrh na náhradu škody, při určení, zda porušení práva Společenství, kterého se dopustil orgán Společenství, představuje dostatečně závažné porušení, přihlídnout ke všem prvkům, které charakterizují situaci, jež mu byla předložena, přičemž mezi tyto prvky patří zejména stupeň jasnosti a přesnosti porušeného pravidla a úmyslnost nebo neomluvitelnost možného právního pochybení (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 4. července 2000, *Haim*, C-424/97, Recueil, s. I-5123, bod 43, a ze dne 4. prosince 2003, *Evans*, C-63/01, Recueil, s. I-14447, bod 86).
- 82 V projednávaném případě je třeba nejprve určit, zda Rada při přijetí nařízení č. 2380/98 disponovala prostorem pro uvážení, co se týče otázky retroaktivity změny sazby antidumpingového cla uloženého na dovoz výrobků společnosti Lucci Creation.
- 83 Soud rozhodl v bodě 87 rozsudku *Medici Grimm I*, že když orgány Společenství zjistily v rámci přezkumného šetření, že chybí jeden z prvků, na jejichž základě se ukládá konečné antidumpingové clo, nebylo možné mít dále za to, že podmínky stanovené v článku 1 základního nařízení byly při přijetí nařízení č. 1567/97 splněny a že obchodní ochranná opatření proti vývozu společnosti Lucci Creation do

Společenství byla nezbytná. Za těchto podmínek byly orgány povinny vyvodit všechny důsledky z volby použitého období šetření a když zjistily, že společnost Lucci Creation neprovozovala během uvedeného období dumping, měly přiznat důsledkům tohoto zjištění retroaktivní dosah.

- 84 Z toho vyplývá, že Rada, když zjistila, že společnost Lucci Creation neprovozovala během období šetření žádný dumping, neměla právo uložit antidumpingové clo na dovoz těchto výrobků žalobkyní. Nedisponovala tedy z právního hlediska žádným prostorem pro uvážení a byla povinna přiznat změně sazby takového cla retroaktivní účinek.
- 85 Opačná argumentace Rady ohledně působení opatření přijatých v důsledku přezkumných šetření, do budoucna, nemůže být přijata. Soud totiž v rozsudku *Medici Grimm I* rozhodl, že když období šetření použité v přezkumu předcházejícímu přijetí nařízení č. 2380/98 bylo stejné jako období, na které se vztahovalo řízení, které vedlo k přijetí nařízení č. 1567/97, nejednalo se o přezkumné řízení, ale o znovuotevření původního šetření.
- 86 Kromě toho, i kdyby skutečnost, že zahájení šetření, které vedlo k přijetí nařízení č. 2380/98, mohlo být politickým krokem spadajícím do diskreční volby Rady, byla prokázána, je toto irelevantní, jelikož tato volba nemůže mít žádný účinek na povinnosti uložené Radě na základě základního nařízení.
- 87 Nicméně neexistence prostoru Rady pro uvážení, co se týče retroaktivního účinku nařízení č. 2380/98 není dostatečná pro určení, že se v projednávaném případě jedná o dostatečně závažné porušení čl. 1 odst. 1 základního nařízení, které by zakládalo

odpovědnost Společenství. Je totiž ještě třeba zadruhé přihlédnout ke komplexnosti situace, která má být upravena, obtížnosti použití nebo výkladu ustanovení právních předpisů, stupni jasnosti a přesnosti porušeného pravidla a úmyslnosti nebo neomluvitelnosti způsobeného právního pochybení.

- 88 V projednávaném případě Rada v podstatě uplatňuje, že se dopustila omluvitelného pochybení, když okolnosti projednávaného případu byly bezprecedenční, a že jednala v dobré víře, když zvolila nepřiznat nařízení č. 2380/98 retroaktivní účinek.
- 89 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že jak z nařízení č. 2380/98, tak z celkového řízení, které předcházelo jeho přijetí, vyplývá, že orgány měly za to, že zahajují přezkumné šetření, a nikoliv znovuotevření původního řízení. Teprve po přijetí rozsudku Medici Grimm I se právní situace vyjasnila a řízení vedené orgány bylo překvalifikováno.
- 90 Zadruhé ze zásad použitelných na přezkum a obzvláště z čl. 11 odst. 6 základního nařízení vyplývá, že opatření přijatá v důsledku přezkumných šetření působí do budoucna, přičemž případný retroaktivní účinek určitých nařízení přijatých na základě přezkumu je připuštěn pouze za určitých omezených podmínek, které nebyly v projednávaném případě splněny. Kromě toho neexistoval podobný předchozí případ.
- 91 Zatřetí druhý pododstavec devatenáctého bodu odůvodnění nařízení č. 2380/98 jasně prokazuje, že Rada vzala na vědomí argumenty, které jí byly předloženy žalobkyní před přijetím nařízení č. 2380/98, co se týče jeho retroaktivního účinku, ale že poté, co je posoudila, došla k rozdílnému závěru.

- 92 Začtvrté, i když přijetí nařízení č. 2380/98 neobsahovalo samo o sobě volbu hospodářské politiky, vznášelo nicméně složitou právní otázku bez předchozího podobného případu v judikatuře, která byla vyřešena, až když Soud v rozsudku *Medici Grimm I* rozhodl o legalitě tohoto nařízení.
- 93 Zapáté není také prokázáno, že se Rada dopustila zneužití pravomoci. Podle judikatury je akt orgánu Společenství poškozen takovou protiprávností pouze tehdy, pokud byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než kterých se dovolává (rozsudky Soudního dvora ze dne 25. června 1997, *Itálie v. Komise*, C-285/94, Recueil, s. I-3519, bod 52, a Soudu ze dne 20. března 2001, *T. Port v. Komise*, T-52/99, Recueil, s. II-981, bod 53), a zneužití pravomoci lze shledat pouze na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií (rozsudky Soudu ze dne 24. dubna 1996, *Industrias Pesqueras Campos a další v. Komise*, T-551/93, T-231/94 až T-234/94, Recueil, s. II-247, bod 168, a výše uvedený rozsudek *T. Port v. Komise*, bod 53).
- 94 Přitom v projednávaném případě žalobkyně nijak neprokázala, že Rada odmítla přiznat nařízení č. 2380/98 retroaktivní účinek za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než kterých se dovolává.
- 95 Naopak Rada odmítla přiznat nařízení č. 2380/98 retroaktivní účinek nikoliv za výlučným nebo rozhodujícím účelem způsobit, aby dovozci, kteří se neúčastnili na původním šetření, byli sankcionováni a zbaveni prospěchu z vrácení svého antidumpingového cla, ale protože ve skutkovém a právním kontextu, jak ho bylo možné v tomto období rozumně chápat, měla Rada za to, že bylo skutečně provedeno přezkumné šetření a že opatření, která se měla v důsledku tohoto přezkumu přijmout, mohla mít pouze působnost do budoucna. Odůvodnění použití původního období šetření z důvodů rychlosti postupu uvedené v osmém bodě odůvodnění nařízení č. 2380/98 a kvalifikace tohoto přístupu jako „výjimečného“ prokazují kromě toho, že orgány byly přesvědčeny o tom, že provádějí přezkum.

- 96 Kromě toho odůvodnění vznesené Radou pro odůvodnění odmítnutí retroaktivního účinku nařízení č. 2380/98, připomínané v bodě 18 výše, není relevantní pro účely analýzy případné existence zneužití pravomoci. I když je totiž toto odůvodnění bezpochyby neobratné, je pouze druhotné ve vztahu k vznesenému hlavnímu odůvodnění, které je samo o sobě dostačující a podle kterého mají přezkumná řízení, v rámci nichž se Rada domnívala, že jedná, působení do budoucna.
- 97 Proto v rozporu s tvrzením žalobkyně není možné s přihlédnutím k těmto okolnostem a za neexistence jakýchkoliv důkazů o opaku mít za to, že Rada se dopustila zneužití pravomoci nebo úmyslně porušila čl. 1 odst. 1 základního nařízení.
- 98 Za těchto okolností se nezdá, že Rada porušila dostatečně závažným způsobem, který by zakládal mimosmluvní odpovědnost Společenství, čl. 1 odst. 1 základního nařízení. Argumentace žalobkyně musí tedy být zamítnuta, aniž by bylo třeba zkoumat, zda toto ustanovení mělo za cíl udělit práva jednotlivcům.
- 99 Vzhledem k tomu, že podmínka založení mimosmluvní odpovědnosti Společenství spojená s chováním dotčeného orgánu nebyla v projednávaném případě splněna, musí být žaloba zamítnuta, aniž by bylo namístě zkoumat jiné podmínky založení uvedené odpovědnosti.

K nákladům řízení

- 100 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalovaná požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

- 101 Komise, vedlejší účastník řízení, ponese vlastní náklady řízení na základě čl. 87 odst. 4 jednacího řádu, podle kterého orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

Z těchto důvodů

Soud (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Žalobkyně ponese, kromě vlastních nákladů řízení, také náklady řízení vynaložené Radou.**
- 3) **Komise ponese vlastní náklady řízení.**

Legal

Mengozi

Wiszniewska-Białecka

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. ledna 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

H. Legal